

Добра мачуха

Іван Кириї

У хату зайшла стурбована бабуса й забідкалася, що загинула велика біла кролиця, котра два дні тому навела кроленят

Зачувши це, Гафійка розплакалась.

— А як же кроленята? Як же вони без неї?

— Сама не знаю,— стенула плечима бабуса.

Саме цієї хвилини й порушила мовчанку кішка Сіра. Вона, мабуть, знудьгувалася в запічку зі своїм котеням, вийшла до господарів, а ті, бач, чимось заклопотані й не звертають на неї уваги. Тож і нагадала про себе голосним "н-н-я-ав".

— Чого тобі, Сіра? — обізвалася Гафійка. — На руки хочеш? Ай-ай-ай! І не соромно тобі? Велика така!

Цієї весни Сіра привела одне котеня, й тепер ось, нагодувавши його вволю, захотіла посидіти в Гафійки на руках.

— Мурчиш, а в нас біда, кроленята без мами залишилися,—погладила Сіру Гафійка.— Взяла б та й вигодувала, бо загинуть.— І раптом обличчя її проясніло, радісно зблиснули очі.— Бабусю, дідусю! — вигукнула. — Може, справді Сірій кроленят підпустити?

Дід із бабою презирнулися.

— А чого?—сказав дідусь.— Спробуймо!

І ось внесли Гафійка з бабусею у старій дідовій шапці семеро малюсіньких кроленят. Вони були голенькі й тремтіли.

У запічку, на старій ряднині, лежало, згорнувшись калачиком, таке ж безпомічне й сліпе, як кроленята, котеня. Вимостивши навколо нього чимале гніздо з клоччя, щоб було тепліше, бабуса поклала туди кроленят.

— Ну, давай сюди Сіру, — звернулася до Гафійки.—Побачимо, що вона на це скаже.

Гафійка погладила Сіру, підійшла з нею до запічка.

— Іди, моя розумнице, у своє кубельце, там у тебе діток побільшало, годуй їх і бережи,— й поклала кішку біля кроленят і котика.

Зачувши матір, котик запищав і почав тицятися мордочкою в її живіт. Заворушилися й стали шукати сосків і кроленята. Сіра ж, на диво, ніскілечки не здивувалася з цього. Вона спершу лизнула котика, а потім по черзі заходилася лизати кроленят, задоволено муркочучи.

Від радості Гафійка сплеснула в долоні й кізкою підстрибнула вгору.

— Дідусю, бабусю! Прийняла! Сіра прийняла кроленят! Тепер вони виживуть.

Відтоді Гафійці додалося турбот. Прокинувшись, вона бігла на кухню, заглядала до кроленят, чи живі, чи здорові, чи нагодувала їх Сіра. Коли кішки не було біля них, вона ішла шукати Сіру на подвір'ї, а знайшовши — клала до кроленят, наказуючи: "Годуй!"

Пересвідчившись, що кроленята не голодні, Гафійка годувала Сіру. Давала молоко,

м'ясо, яєчню,

— Нехай їсть,— говорила.— Щоб молока більше було.

Сіра ж тим часом розтовстіла, шерсть на ній аж вилискувала.

Нівроку росли й кроленята. Спершу боялися, коли Гафійка чи хтось із дорослих хотів їх погладити. Збивались у купку, ховались одне за одного, але невдовзі звикли і тільки прями вухами чи кліпали очима.

Згодом кроленята посміливішали, почали вилазити зі свого запічка й шастати по кухні, обнюхуючи кожну річ, а з ними разом бігав і котик, зачіпав лапками то одне, то друге кроленя, грався з ними.

Якось кішка принесла до хати мишу. Певне, вирішила, що вже пора підгодовувати своїх діток, та й щоб самі тренували

ся ловити здобич. Сіра опустила мишу на підлогу, і та відразу ж кинулася тікати. Кроленята з переляку теж розсипалися врізнобіч, лише котик хоробро кинувся на звірка, вхопив передніми лапами й сердито замуркотів.

Другого дня Сіра знову принесла мишу, але котику не віддала, апустила біля кроленят. Ті знову розбіглися хто куди.

Гафійка весело сміялася, а Сіра знову й знову брала мишу в зуби й несла до кроленят, немов припрошуючи: беріть, це ж я вам принесла, дурненькі.

Проте старання її були марні. Кроленята розбігалися, аж поки мишу знов не вхопив котик.

— Дурненька ти,— заспокоювала її Гафійка.— Кролики ж мишей не їдять.

— Треба віднести кроленят у клітку,— порадив дідусь. — Вони вже підросли, їсти навчилися, тепер не пропадуть, а то Сіра їм не дасть спокою зі своїми мишами.

Так і зробили. Сіра довго переживала втрату великої сім'ї. Ходила по хаті, нявкала, шукаючи кроленят, навіть на котика сердилась, коли він ліз ссати, біла його лапою і втікала.

Проте згодом змирися. І мишей більше в хату не носила.